

Република Србија
Тужилаштво за ратне злочине

**ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
ВЕЋУ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ**

22. октобар 2008.

На основу чл. 46. ст.2. тач.3., 265. ст.1. и 266. Законика о кривичном поступку а у вези са одредбама из чл.3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. ГРУЈИЋ БРАНКА, из Малог Зворника отац двоје деце, завршио средњу и Вишу економску школу, по занимању економиста, Србин, држављанин Републике Српске и Србије, неосуђиван, сада у притвору по решењу Већа за ратне злочине у Београду у предмету тога суда КВ.5/05,
2. ПОПОВИЋ БРАНКА, познатог и под именом «Марко Павловић», из Сомбора, отац двоје деце, по занимању машински техничар, Србин, држављанин Р Србије, неосуђиван, сада у притвору по решењу Већа за ратне злочине у Београду у предмету тога суда КВ.5/05,

Ш Т О С У:

За време оружаних сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), бивше Републике СФРЈ, који су се водили између наоружаних формација на страни Српског, Муслиманског и Хрватског народа у периоду од почетка 1992. – 1995.године, као припадници српске стране у сукобу, на подручју Општине Зворник, кршили правила Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године (IV Женевска Конвенција – ратификована Одлуком Скупштине ФНРЈ, «Сл.лист» бр.24/50) и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), и то:

окр.Грујић Бранко у својствима: Председника Привремене Владе (на коју функцију је изабран Одлуком Кризног штаба број 01-1/92 од 10.04.1992.године, чији је командант у то време био), Председника Ратног штаба и Ратног секретаријата (на које функције је именован Одлуком Привремене Владе бр.01-023-42/92 од 20.05.1992.године), а окр.Поповић Бранко у својствима: Команданта Штаба Територијалне одбране (на коју функцију је именован Одлуком Привремене Владе број 01-023-44/92 од 28.04.1992.године под лажним именом Марко Павловић) и члана Ратног штаба (на коју функцију је именован, такође под лажним именом Марко Павловић Одлуком Привремене Владе број 01-023-42/92 од 20.05.1992.године);

- које функције су оптужени обављали у новоформираној Српској Општини Зворник проглашеној Одлуком њене Скупштине број 01-023-237/92 од 15.03.1992.године;

па су тако:

кршећи правила из чл.3. ст.1. тач.1. под а), б) и ц) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.2. тач.а), ц) и е) Протокола II, по претходном договору, смишљено и синхронизовано предузимали акције и радње из својих овлашћења у циљу принудног раздвајања и незаконитог узимања за таоце - цивиле мушкарце муслиманске националности из села Клиса, Ђулићи, Грбавци, Кучић Куле, Гребе, Шетићи и др., на тај начин што су усмено наредили и преко јединица Територијалне одбране (ТО) и припадника Полиције Зворника, силом спровели, да се након постигнутог договора о добровољном исељењу свих мештана – цивилних лица наведених села насељених муслиманским становништвом, одржаног 31.05.1992.године у кући Винка Радовића у селу Петковци, између представника тадашње структуре власти Српске Општине Зворник коју су представљали Мијатовић Јово - Председник Скупштине Општине Зворник и Спасојевић Драган - директор предузећа „Аутотранспорт“ са једне стране, и представника муслиманског становништва села Ђулићи, Клиса те мештана других села привремено избеглих у ова два села, које су, са друге стране представљали Ђулић Алија – председник Месне заједнице Ђулићи и Терзић Зијо – председник Месне заједнице Клиса, овај договор не испоштује у делу где војно способном мушком становништву неће бити дозвољено исељење већ ће се узети за таоце и размену, па су у том циљу у раним јутарњим часовима на дан 01.06.1992.године (дану договореном за добровољно исељење) са већим бројем јединица Територијалне одбране војно опколили село Клиса и Ђулиће, при чему су употребили и неколико тенкова и борбених возила „прага“, истима запречили раскрсницу у Ђулићима и тако онемогућили становништву да се упуте према Сапни (правцу договореном за исељење), на којој раскрсници је Џинић (Салка) Мурата из Клисе, који се побунио због онемогућавања исељавања у договореном правцу,

један неидентификовани припадник ТО пуцњем из пушке лишио живота, након чега су наоружани територијалци наредили да сво становништво крене преко брда до асфалтног пута у месту Бијели Поток према Зворнику, што су ови морали и учинити а колона становништва је током кретања, са обе стране, била спровођена оружаном пратњом, па, како је пристизала у Бијели Поток тако су припадници ТО раздвајали војно способне мушкарце у колону по два са рукама на потиљку на самом путу иза припремљених паркираних теретних возила, при чему су, неколико цивилних лица која су се због раздвајања од породица побунила неидентификовани територијалци лишили живота и то: Гребих Мустафу из Грета, Џинић (Шахбаза) Алију из Клисе, Парган Хусеина из Сјенокоса, Мајловић Јунуза из Челишмана и Селимовић (Махмута) Емина из Радаве, док су жене, децу и старце одвојили у једну овећу ливаду поред пута, од истих одузели лична документа те предвече, истог дана, аутобусима и камионима превезли их до места Мемичи - линије раздвајања српске и муслиманске стране у сукобу, да би ови потом прешли на подручје Тузле која је била под муслиманском контролом, а раздвојено војно способно муслиманско мушко становништво – њих приближно између 600-700 цивилних лица, укрцали у товарне сандуке теретних возила и под стражом и пратњом припадника територијалне одбране и полиције превезли до Техничко-школског центра (ТШЦ) у Каракају, где су одредили да се оштећени затворе, при уласку у овај објекат и то прво у једну мању просторију до самог улаза, оштећени су прошли кроз припремљени шпалир територијалаца, који су их при уласку тукли разним предметима: моткама, палицама и сличним предметима, затим, окр.Поповић Бранко ангажује да стражу код ТШЦ држе припадници Каракајске чете ТО, што је ова чета и чинила све до 05.06.1992.године, мада су окр.Грујић и окр.Поповић знали да је просторија у којој затварају таоце, просторно неодговарајућа њиховом броју и потпуно неусловна, јер у њој није имало ни минималних прописаних услова за боравак – лежаји, покривачи... и услова за одржавање личне и здравствене хигијене, услед чега је њихово физичко и ментално здравље било озбиљно угрожено, те тако нечовечним поступањем вређали људско достојанство оштећених, и услед којих услова се, истог дана по затварању, смртно угушило више лица међу којима су били и: Грахић Салих, Грахић Мурадиф, Селимовић Авдија, Смаиловић Енвер, Јашаревић Мирсад и Мајловић Енес;

затим истог дана, од оштећених таоца, неидентификовани припадници ТО које је предводио њихов командир, сада пок.Пиварски Стојан звани «Пиварски», одузимају лична документа, ствари од вредности и новац, који предмети су потом предати у Штаб територијалне одбране, код окривљеног Поповића, по чијем налогу су одузети предмети даље прослеђени у Општину Зворник;

такође, истог дана по затварању, окривљени Грујић Бранко одлази до ТШЦ заједно са Спасојевић Драганом где се уверио да су узети таоци затворени, да је

смештајни простор недовољан и да таоци нису добили храну, те потом;

у вечерњим сатима 01.06.1992.године, окривљени Грујић и Поповић, доносе одлуку да се из ТШЦ пусти оштећени Лупић Аган, бивши полицајац из Зворника, као и раније лишен слободе оштећени Ђулић Алија, којима, окривљени Поповић издаје пропусницу за пролаз кроз положаје под контролом српске стране у сукобу, наводно у циљу преношења поруке муслиманској страни у сукобу, за размену ових узетих муслиманских таоца за заробљене Србе у Тузли, коју одлуку по налогу окривљених спроводи Спасојевић Драган и заједно са Араповић Иваном, припадником Каракајске чете ТО, дана 02.06.1992.године оштећене Лупића и Ђулића, својим колима одвози до линије раздвајања у Мемићима, где ови потом сами одлазе на подручје Тузле;

након више часова проведених у првој просторији ТШЦ, оштећени таоци, у потрази за простором и ваздухом, проваљују монтажни зид друге просторије где проналазе чесму са водом, да би након овога, оштећене, припадници Каракајске чете пребацили у затворени део у великој хали ТШЦ – простору који је био ограђен плетеном арматуром и где остају све до 05.06.1992.године, а у ком периоду, припадници Каракајске чете нису спречавали улазак и одвођење, па и убиства оштећених талаца од стране, за сада, неидентификованих припадника територијалне одбране, који су неовлашћено улазили, физички и психички злостављали и мучили оштећене, тиме што су наређивали да певају четничке песме, испитивали их и при том разним предметима тукли, а један већи број изводили у прву просторију до самог улаза, где су их лишавали живота, на који начин је лишен живота и Мајловић Авдија а из које просторије су се, одмах по извођењу оштећених, чули пуцњи, које лешеве је потом, по позиву, са теретним возилом, у више наврата одвозио Милан Радовић (лице одређено испред Асанационе комисије формиране Одлуком Привремене владе да превози лешеве) до места званог «Герина кланица»;

дана 05.јуна 1992. године, окривљени Грујић и Поповић, из за сада непознатих разлога, одлучују да се таоци измeste из ТШЦ у Дом културе у Пилицу, у ком циљу за превоз ангажују два зглобна и два обична аутобуса предузећа «Дринатранс» из Зворника, ком укрцавању у Каракају присуствује и окр.Грујић и где таоцима даје обећање да ће бити размењени, а превоз до Пилице, по налогу окр.Поповића обезбеђују припадници територијалне одбране, затим оштећене таоце затварају у Дом културе, мада су окривљени знали да ни у овом Дому културе нема ни минималних здравствених, хигијенских и просторних услова за њихов боравак, па тако и даље нечовечним поступањем вређају људско достојанство оштећених и где таоце, под стражом држи чета Територијалне одбране из Пилице, за те намене посебно ангажована по налогу окр.Поповића, чији припадници такође не спречавају улазак и одвођење, те

убиство оштећених од стране неидентификованих припадника ТО познатих по надимцима «Целат», «Пипа», «Бошко из Каракаја» и др., и где су из Дома изведена и лишена живота најмање три неидентификована таоца, да би после неколико дана, ови исти припадници ТО, заточене таоце из Дома, њих најмање 400 лица, са три теретна возила и у три туре одвезли до места званог “Герина кланица” у Каракају, где су лишени живота, након чега је на ово место изашла Асанациона комисија и поново Радовић Милан са теретним возилом који је потом превозио лешеве до масовне гробнице где су их сахранили;

на које последице: убиство Џинић Мурата у Ђулићима; Гречић Мустафе, Џинић Алије, Парган Хусеина, Мајловић Јунуза и Селимовић Емина у Бијелом Потоку; угушење више лица у ТШЦ међу којима су били и Грахић Салих, Грахић Мурадиф, Селимовић Авдија, Смаиловић Енвер, Јашаревић Мирсад и Мајловић Енес, те лишење живота у ТШЦ више талаца међу којима је био и Мајловић Авдија; затим убиство најмање три непозната таоца код Дома културе у Пилици и на крају убиство најмање 400 талаца на месту званом «Герина кланица» у Каракају; су пристали јер нису предузимали никакве мере ни активности, сходно правилима из чл.5. Протокола II, у циљу њиховог спречавања, што је, према функцијама које су обављали и била њихова обавеза, а према стварним околностима случаја били су у могућности да такве мере и активности предузму и заштите телесни интегритет и животе узетих талаца;

а до сада је, након завршетка рата, од приближно 600-700 затворених талаца, на разне начине лишених живота најмање 600 талаца, идентификовано њих 270 лица у масовним гробницама, од чега:

- на месту Грбавци 35 лица, бивших мештана из Ђулића, Клисе, Шетића, Кучић Куле, Бијелог Потока, Грбаваца, Тршића, Челишмана, Радаве, Доњих Грбаваца, Грече, Мракодола и Сјенкоса, и то:

Лолић Мурат, Селимовић Смајо, Мајловић Јунуз, Грахић (Арифа) Мурадиф, Лимић Ибрахим, Џинић Алија, Авдић (Алије) Хрустан, Селимовић Емин, Ибрић Сејфо, Дардаган Хусеин, Рамић Изо, Лолић Изет, Кадрић Мирсад, Џафић Сенад, Халиловић Фетија, Рамић Ризван, Мемићановић Фехим, Мустајбасић Мустафа, Хамзић Нешад, Авдић Ђазим, Омеровић Мујо, Лупић Рамиз, Окановић Реиф, Бошњаковић Рифет, Селимовић Авдија, Гречић Мустафа, Мусић Ахмет, Авдић Хасан, Суљић Музафир, Терзић Авдија, Адемовић Бериз, Авдић, Хајдара, Хрустан, Грахић Салих, Исламовић Аган и Мусић Џемил; а,

- на месту званом «Црни Врх» 235 лица бивших мештана из Ђулића, Клисе, Шетића, Кучић Куле, Бијелог Потока, Грбаваца, Тршића, Челишмана, Радаве, Доњих Грбаваца, Грече, Мракодола, Сјенкоса, Петковаца, Снагова, Калудрана,

Хајдаревића, Гуштера, Новог Села, и то:

Селимовић Аган, Гојкић Нијаз, Омеровић Един, Гојкић Хусеин, Алић Алија, Софтић Мешан, Рамић Фетија, Терзић Рашид, Бошњаковић Ибрахим, Софтић Хакија, Делић Осман, Хуремовић Исмет, Грахић Сафет, Исламовић Мустафа, Окић Ферхат, Јашаревић Нурија, Хасановић Фетија, Бегановић Халил, Селимовић Цевад, Мустајбашић Изудин, Осмић Фахрудин, Хасановић Мурадиф, Јашаревић Вехид, Селимовић Мевлудин, Делић Нихад, Авдић Садик, Халиловић Шемсудин, Џинић Хазим, Таловић Есад, Мемиџановић Алија, Џинић Харис, Хамзић Асим, Селимовић Зенун, Хрустић (Рахмо) Фехрат, Џинић Енвер, Бајрић Сакиб, Хрустић Фикрет, Хрустић Мухамет, Гојкић Мустафа, Мустајбашић Елвир, Алић Реџо, Јашаревић Елвир, Чектавица Охран, Лолић Цемо, Џинић Изет, Хасановић Хусеин, Грахић Сејад, Черкић Нурија, Топаловић Аган, Џинић Рифет, Ђулић Рифет, Џинић Химзо, Дардаган Хасан, Грахић Халил, Мусић Салих, Грахић Хазим, Ђулић Сулејман, Алић Хариз, Грахић Мирсад, Џафић Аган, Дардаган Суад, Омеровић Сафет, Рамић Мухидин, Дураковић Хајрудин, Грахић Хасан, Алић Решид, Рамић Мехмедалија, Исламовић Шабан, Хоџић Ибришим, Хрустић Кајгаз, Џинић Сејдалија, Хамзић Шабан, Алић Мехдо, Грахић Алија, Ђулић Емин, Ахметовић Аган, Алић Садик, Џинић Расим, Тахић Амир, Лупић Ибро, Лолић Ахмет, Делић Менсур, Рамић Мурат, Алић Рашид, Хрустић Мевлудин, Софтић Сафет, Ђулић Мухамед, Селимовић Хусејин, Салкић Рамо, Алић Сафет, Делић Фахрудин, Авдић Мухамед, Хрустић Мехмедалија, Ибрахимовић Мухамед, Хрустић (Мехмеда) Фехрат, Хрустић Неџад, Алић Низјаз, Хамзић Расим, Мустафић Сенад, Хрустић Мухамед, Авдић Хусеин, Тахић Музафир, Делић Мирсад, Џинић Мустафа, Џинић Изет, Бегановић Салкан, Рамић Мустафа, Грахић Салко, Топаловић Аљо, Дардаган Мемсур, Хамзић Изет, Мухамедбеговић Адмир, Муратовић Издриз, Грахић Елвир, Грахић Јасмин, Алић Абдулах, Ибрахимовић Изет, Хусејиновић Мехдин, Алић Осман, Тахић Мирсад, Топаловић Сафет, Ибрахимовић Елвир, Делић Нуриф, Ибрахимовић Химзо, Хајдаревић Харис, Мусић Абдурахман, Џинић Сабит, Мусић Изудин, Ђулић (Селим) Алија, Грахић Алија, Омеровић Мемсудин, Грахић Нијаз, Делић Сафет, Дардаган Осман, Хасановић Фехим, Ђулић Хазим, Тахић Аган, Лупић Рамо, Хрустић Фетија, Ибрахимовић Јасмин, Делић Нусрет, Чолић Мухамед, Делић Сејдо, Топаловић Суљо, Ђулић Сабит, Алић Самед, Шерифовић Енес, Чолић Насуф, Лолић Енвер, Ђулић Сеад, Тахић Хасан, Окић Ибрахим, Ђулић Хазим, Осмић Јасмин, Ђулић Хајрудин, Авдић Ариф, Ђулић Адмир, Ђулић Џемил, Алић Рефик, Ибрахимовић Еснаф, Грахић Хајдар, Муратовић Сенад, Алић Фикрет, Сеферовић Мујо, Ибрахимовић Осман, Хасановић Сејдо, Авдић Хасиб, Јашаревић Авдо, Џафић Смаил, Мусић Хакија, Хусејновић Сејфо, Селимовић Рифет, Дураковић Мумин, Шерифовић Рифет, Ђулић Исмет, Гојкић Аган, Калајџић Фетија, Делић Смајил, Делић Амир, Бегановић Цевад, Омеровић Беган, Муратовић Бериз, Грахић Мехмед,

Бегановић Идриз, Лупић Махмут, Грахић Сенад, Јашаревић Хасан, Рамић Хамдија, Сеферовић Хусеин, Нукић Исмет, Хусејновић Расим, Делић Нурија, Авдић Џенит, Шерифовић Сафет, Хасановић Муриз, Омеровић Сулејман, Џинић Мухамед, Таловић Хајро, Хрустић Мехмедалија, Смајловић Смајо, Лолић Салих, Грахић Мухамед, Бегановић Мурис, Грахић Халчо, Ахметовић Исмет, Хуремовић Сафет, Гојкић Химзо, Бекрић Сабит, Бекрић Абдулах, Шерифовић Хајдар, Бегановић Рефик, Хуремовић Мирзет, Бегановић Мустафа, Сакић Салих, Лолић Џевад, Хамзић Ибрахим, Смајић Авдо, Топаловић Изет, Делић Хрустан, Бегановић Сафет, Брзовић Бего, Догић Мехмедалија, Гојкић Алија, Тахић Мустафа, Ибрахимовић Нијаз, Брзовић Сејфо, Смајловић Исмет, Селимовић Сафет, Хусејновић Шевко, Алић Сабит, Алић Самир, Омеровић Зеир, Суљић Узеир, Хусејновић Нихад и Лупић Мехо.

- чиме су учинили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ.

С тога,

П Р Е Д Л А Ж Е М

Да се пред Већем за ратне злочине Окружног суда у Београду закаже и одржи главни јавни претрес на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине из Београда;
2. Оштећене које саслушати у својству сведока;
3. Окривљене: Грујић Бранка и Поповић Бранка
4. Браниоце окривљених;
5. Сведоке Да се као доказ на главном претресу прочитају:

- записници о узетим изјавама од стране истражитеља Хашког трибунала од следећих лица и то:

- транскрипт записника сведока са суђења Милошевићу, записнике о саслушању оштећених и сведока саслушаних путем међународне кривично правне помоћи од стране јавног тужилаштва Брчко Дистрикта записнике о саслушању оштећених и сведока путем међународне кривично правне помоћи од стране Кантоналног тужилаштва Тузланског Кантона

- «Списак заробљених (убијених) лица која нису депортована на Бијели Поток»,

сачињен од Удружења породица заробљених и несталих лица Општине Зворник,

- «Списак лица одведених 01.06.1992.године из долине Сапне» од 20.09.1994.године сачињен од Сектора службе Државне безбедности у Тузли

- «Идентификоване особе са Бијелог Потока» из масовне гробнице «Грбавци» ексхумирани у периоду од 12. до 16.10.2000.године (38 тела),

- записници о ексхумацији посмртних остатака из секундарне гробнице «Црни врх» извршене у периоду од 11.08. до 03.10.2003.године, сачињени од стране Кантоналног тужилаштва Тузланског Кантона, са фотодокументацијом и објашњењима фотодокументације Сектора криминалистичке полиције МУП-а Тузла (укупно ексхумирано 629 посмртних остатака од чега је 481Б-комплет тела, 148БП-делови тела, 207ГБП-део тела и 129А-разних предмета),

- «Идентификоване особе са Бијелог Потока» из масовне гробнице «Црни врх» (179 тела), са извештајима о судско-медицинској експертизи коју је извршио експертни тим Клиничког центра у Тузли

- «Идентификоване особе са Бијелог Потока» из масовне гробнице «Црни врх» (363 тела), са извештајима о судско-медицинској експертизи коју је извршио експертни тим Клиничког центра у Тузли

- Да се изврши увид у писмене доказе

Да се по завршеном главном претресу окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко огласе кривима за извршено кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ, осуде на казне по Закону и обавезу на плаћање трошкова кривичног поступка.

Да се по основу одредбе из чл.33. ст.1. Законика о кривичном поступку, поступак по овој оптужници споји са поступком у предмету тога суда К.В.бр.5/05, спроведе јединствен поступак по оба кривична дела и донесе једна пресуда, обзиром да се ради о истим оптуженим лицима за више радњи истих кривичних дела.

О б р а з л о ж е њ е

Одлуком Главног тужиоца Хашког Трибунала, у другој половини јуна 2004.године, у надлежност Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије пренет је предмет у вези више ратних злочина извршених на подручју Зворника - Република Српска, односно Босна и Херцеговина.

Одређени број ратних злочина везаних за места «Дом културе у Челопеку», «Пољопривредно добро Економија», «Циглана» те депортација цивила из Козлука обухваћени су оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ.бр.17/04 од 12.08.2005.године против седам лица и то: Грујић Бранка, Поповић Бранка, Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Синише, Драгићевић Драгутина, те сада пок.Вучковић Душка за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ. У току главног претреса, судеће Веће је својим решењем од 26.05.2008.године раздвојило поступак против оптужених Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Синише и Драгићевић Драгутина и исти довршило посебном првостепеном пресудом од 12.06.2008.године, док је раније посебном одлуком, против Вучковић Душка који је у току поступка умро у притворској јединици Окружног затвора у Београду, тужилац одустао од оптужбе.

Дакле, против оптужених Грујић Бранка и Поповић Бранка настављено је суђење због кривичног дела из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ по измењеној и прецизираној оптужници на главном претресу од 06.03.2008.године у предмету КВ.бр.5/05.

У посебном поступку спроведене истраге против окривљених Грујић Бранка и Поповић Бранка, вођене у правцу кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ извршеног у периоду од 01. до приближно 10.06.1992.године, према цивилима муслиманске националности из места Клисе, Ђулића, Гребе, Шетића, Грбаваца и др., прво на месту званом Бијели Поток, потом у Техничко-школском центру у Каракају, затим у Дому културе у Пилици и на крају у «Гериној кланици» у Каракају, прикупљени су подаци и докази који са довољно основа указују да су окривљени Грујић и Поповић извршили ово кривично дело, на месту, у време и на начин ближе представљен у чињеничном опису диспозитива ове оптужнице.

За све до сада идентификоване жртве из овог злочина у поступку истраге није се могло утврдити тачно место страдања, да ли је било у ТШЦ, ДК «Пилица» или у «Гериној кланици», што није битно за постојање самог кривичног дела, обзиром да је несумњивим учињено да су наведене жртве страдале на њиховом путу раздвајања 01.06.1992.године на Бијелом Поток, потом истог дана заточења у Техничко-школском центру у Каракају где проводе око 5 дана, потом у Дом културе у Пилици где проводе око 3-4 дана и на крају у чину масовног убиства у «Гериној кланици» у Каракају.

Правном оценом утврђеног стања ствари у поступку истраге, на несумњив начин се да закључити да постоји узрочно последична веза између донетих усмених одлука окривљених Грујић Бранка и Поповић Бранка у својствима прецизно наведеним у диспозитиву оптужнице и наступелих последица –

незаконитог узимања за таоце приближно 600-700 војно способних мушкараца муслиманске националности и њихово затварање у просторно недовољне и потпуно неусловне просторије, прво у ТШЦ а потом у Дому културе у Пилици, при чему нису поштовали ни прописани минимум мера према узетим таоцима у заточеничким објектима, сходно правилима чл.5. Протокола II, а које радње су резултат незаконитих чињења окривљених и предузете су са директним умишљајем.

Убиство једног муслимана у Ђулићима, више њих у Бијелом Потоку, затим угушење једног броја талаца у Техничко школском центру и убиства већег броја таоца у истом објекту, те убиства неколико талаца код Дома културе у Пилици па на крају убиство таоца на месту зв. «Герина кланица» у Каракају, према прикупљеним доказима имају се узети да представљају последице нечињења окривљених Грујића и Поповића извршених са евентуалним умишљајем. Ово зато што су окривљени према својствима које су имали и то:окривљени Грујић Бранко као Председника Привремене Владе (на коју функцију је изабран Одлуком Кризног штаба број 01-1/92 од 10.04.1992.године, чији је командант у то време био), Председника Ратног штаба и Ратног секретаријата (на које функције је именован Одлуком Привремене Владе бр.01-023-42/92 од 20.05.1992.године), а опт.Поповић Бранко у својствима: Команданта Штаба Територијалне одбране (на коју функцију је именован Одлуком Привремене Владе број 01-023-44/92 од 28.04.1992.године под лажним именом Марко Павловић) и члана Ратног штаба (на коју функцију је именован, такође под лажним именом Марко Павловић Одлуком Привремене Владе број 01-023-42/92 од 20.05.1992.године)-које функције су оптужени обављали у новоформираној Српској Општини Зворник проглашеној Одлуком њене Скупштине број 01-023-237/92 од 15.03.1992.године, били у обавези да онемогуће и спрече свако незаконито понашање ангажованих у овој акцији припадника ТО а посебно да онемогуће неоправдана убиства која су ови чинили, што је и била њихова обавеза прописана Правилима из чл.3. став 1. тачка 1. под а), б) и ц) IV Женевске конвенције и из чл.4. став.2. тачка а), ц) и е) Протокола II.

Према стварним околностима случаја, окривљени су били у могућности да предузму такве мере које би заштитиле телесни интегритет и живот таоца, али то они нису ни покушали да предузму.

Сама чињеница, да окр.Грујић и Поповић, за сво време заточења узетих талаца по њиховој одлуци, у ТШЦ и ДК Пилица, па ни након њиховог «нестанка», за које време Асанациона комисија формирана Одлуком Привремене владе, чији је председник био окр.Грујић Бранко, «ради пуним капацитетом», сама по себи доказује да су окривљени били упознати шта се збивало са узетим таоцима, те да су невршењем својим обавеза пристали на њено наступање.

Одбране окривљених су неосноване, јер доведене у везу са прикупљеним доказима, показују се као неистините.

Како на страни окривљених Грујић Бранка и Поповић Бранка нисам нашао околности које би искључиле кривичну одговорност, то предлажем да их суд за наведено дело огласи кривима, осуди на казну по закону, као и да их обавезе да плате трошкове кривичног поступка.

ТУЖИЛАЦ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић